Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts ZESDE JAARGANG

KUIFJE

16

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Lees in dit nummer:
EEN HALVE EEUW
HOLLAND - BELGIE!

ARME KADDOER? WAT OVERKOMT HEM NU WEER?

(Zie blz. 7.)

Hallo! Hergé
Is de maan in 't water gevallen?

Sedert enkele weken ontvingen wij talrijke brieven van lezers die ons vroegen waarom het verhaal van onze vriend Hergé « Mannen op de Maan » zolang onderbroken werd.
We hebben jullie geliefkoosde verteller deze brieven overhandigd, en ziehier zijn antwoord in woord en beeld !

Boschvoorde, 18 April 1951.

Beste Vriend en Lezer,ik ben erg verveeld,ik zeg zelfs meer :erg verveeld ! Want,hoe moet ik me verontschuldigen voor de lange onderbreking van "Mannen op de Maan"? Het is zeer eenvoudig en tezelfdertijd zeer ingewikkeld,zoals

de kapitein het zou zeggen.

Meer dan twintig jaar aan een stuk,vertel ik de avonturen van Kuifje en Bobbie in woord en beeld en ik mag hierbij ook Jo,Jetje en Jokko en Kwik en Flupke niet vergeten.Al deze helden zijn onvermoeibaar maar ik ben het helaas niet !

Geef je je rekenschap van de som werk dat een tekenverhaal,zoals er in dit blad verschijnen, vertegenwoordigt ?De tekenaar is hier tegelijkertijd scenarist,hij schept het decor voor zijn verhaal,schrijft de dialogen en is soms zelfs acteur (Nietwaar mijnheer Jacobs?)Hij moet zich de nodige documentatie aanschaffen voor z'n verhaal. Meestal vindt hij die in boeken,weekbladen en tijdschriften,maar soms moet hij zelf naar de plaats van het gebeuren reizen.

Denk je eens in wat het vergt aan opzoekingen en overwegingen? Als auteur van een beeldroman moet men onverpoosd werken en mag men zich nooit rust gunnen.En wat gebeurt er wanneer men nooit,of niet voldoende rust neemt ?De boog mag niet altijd gespannen staan",

zegt het spreekwoord en dat is waar.Wie hieraan niet tijdig denkt,wordt ziek...En dat is mij overkomen!De dokters geboden,heel vriendelijk trouwens,een volstrekte rust gedurende verschillende maanden.Ik gehoorzaamde omdat er me niets anders overbleef !

Zo bleef de maan zowel als haar tekenaar in de steek !

Thans gaat het beter (Goddank!)en ik heb mijn potlood weer ter hand genomen,langzaam aan natuurlijk ! Weldra keren Kuifje en zijn vrienden terug in dit blad.Ik had je de maan beloofd je zult ze ook krijgen ! Ik vraag echter nog een beetje geduld;je hebt deze deugd reeds zolang beoefend !

Met dank voor je trouwe vriendschap blijf ik,

Je toegenegen, HERGÉ

VOORLOPIGE STILSTAND

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE — *Administratie, Redaktie, Publiciteit* : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Sterke Jan

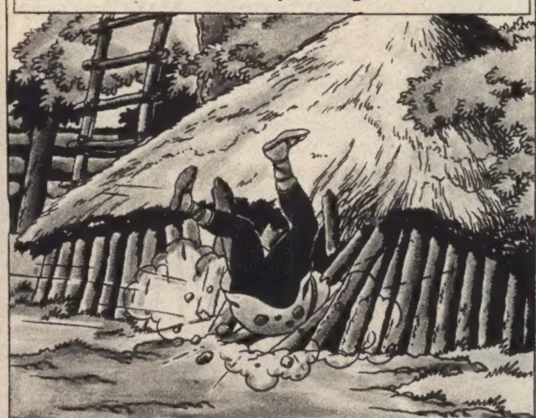
DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan en Koen zijn uit het Steen ontsnapt. In de bossen op de weg naar Lier worden ze gevangen genomen door vrijbuiters. Ze zullen vrijgelaten worden indien ridder Jan drie krachtproeven glansrijk doorstaat...

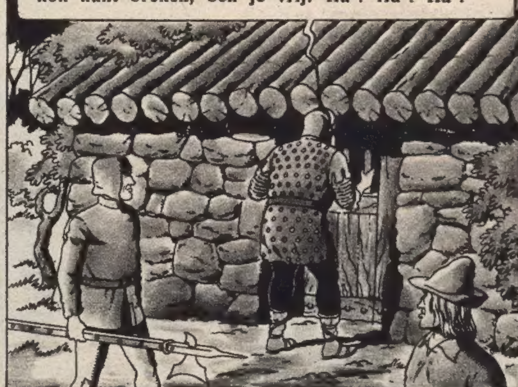

(Wordt voortgezet.)

Met de kajak

Een Brusselse Kajakclub heeft het aangedurft de Verdon te trotseren. Wie met de kajaksport en de Verdon vertrouwd is, weet wat dit betekent ! De Verdon is een rivier die door het Zuiden van Provence stroomt en zich in de Durance werpt, een zijrivier van de Rhône. Ze staat bekend als de wildste bergrivier van heel Frankrijk en werd voor absoluut onbevaarbaar gehouden. Daar er aan deze gewaagde onderneming twee zestienjarige jongens deelnamen, was KUIFJE van de partij om van dichtbij te zien hoe die tocht tot een goed einde zou worden gebracht...

DE nacht hing nog boven de Alpen als het kampvuur opgepookt werd: oranje-gele vlammen sloegen hoog op en verlichtten enkele tenten. In de frisse morgen hing de geur van gebakken spek, een geur die past bij kampvuur en tent. Bij de schijn van een Primus-lamp maakte Pagnoulle, de leider van de expeditie, zich klaar.

Sedert drie dagen wachtte de kajakclub op gunstig weer. De onweders die in de Alpen woedden hadden het water van de Verdon melkachtig gemaakt, een kleur die eigen is aan de bergstromen wanneer de sneeuw smelt. Thans was het waterpeil gezakt, de Verdon werd weer doorschijnend en het meteorologisch instituut van Marseille voorspelde mooi weer !

Pagnoulle heeft besloten het te wagen. Het nodige materieel wordt bijeengebracht, doch daar gewicht en snelheid niet samen gaan, worden er geen tenten of pneumatische matrassen meegenomen; ze zullen het met een steen moeten doen ! Ieder neemt juist geteld vijf maaltijden mee, niets meer of niets minder en de reddingsgordel is verplichtend !

In de morgennevel kon men de lange, haast broze kajaks nauwelijks onderscheiden. Pagnoulle keek er naar en dacht aan al wat hij gelezen had over de wilde watermassa van de Verdon.

Zou ze werkelijk niet te temmen zijn? Nu, we zullen zien !

ER IS GEEN WEG TERUG...

Het was volop dag, toen de ploeg bestaande uit tien flinke kerels klaar stond om de tocht te wagen. Daar waren ondermeer Pagnoulle, de leider van de club en Belgisch kajak-kampioen en zijn zoon van zestien jaar. Bastiaens, de Belgische kampioen van de kajakslalom en zijn zoon. F. de Vestibule en zijn zestienjarige zoon, Poulot, en Fr. Bastiaens, cineast. Deze laatste heeft een enorme rugzak uit rubber aangebonden, waarin zijn materiaal zit. Hij stak zijn voet in 't water, vond dat het koud was, ademde diep en wierp zich ten slotte in de ijzige rivier. Slechts vijf van de tien leden van de expeditie zullen de tocht met de kajak doen. De anderen wagen het te voet of al zwemmend, daar waar de steile oevers onbegaanbaar zijn. Op het laatste ogenblik werd de Belgische club vervoegd door een Franse groep, die de rivier met Canadese kano's zal trotseren.

De eerste kajak werd te water gelaten en dadelijk meegesleurd door de wilde stroom die hier tussen een berggraniet van zes honderd meters hoogte vloeit. Nagenoeg 28 kilometers is men de gevangene van die woeste rotsen. Wie zich op de stroom waagt kan onmogelijk terug en moet alle hinderpalen overwinnen tot aan het einde.

OP DE SCHUIMENDE WATERVALLEN

Snel stroomt de rivier doorheen de smalle rotsgangen. Hier en daar zijn er listige, gevaarlijke draaikolken. De kajaks schieten vooruit op het schuim van de golven, draaien rond of schijnen op dezelfde plaats te blijven hangen. De piloten zijn meesters in hun vak. Ze reageren snel als de bliksem en dat is ook nodig, want één aarzeling, één verkeerde beweging kan het broze vaartuig op de rotsen te pletter doen lopen. Soms worden ze als 't ware naar de rotsen toe « gezogen », die zich aan weerszijden van de stroom verheffen en waarvan de toppen elkander schijnen te raken, zodat er slechts een klein stukje hemel zichtbaar blijft.

Achter hen komt de ploeg der amphibieën ! Soms kletteren ze over de rotsen, soms zwemmen met de ijskoude stroming mee. Telkens de chef van de expeditie het verraderlijke water wantrouwt, trekken ze op verkenning uit en weten te vertellen wat de kajakken achter de bocht te wachten staat. Het is een opeenvolging van pijlsnelle vaar-

op Avontuur

ten met korte onderbrekingen om de stroom te verkennen.

Laat in de namiddag bereiken ze de watervallen van Estellié, een der gevaarlijkste delen van de weg. Het is te laat om deze nog te trotseren en daarom worden de kajaks uit het water getrokken en een kampvuur aangelegd. De ploeg blijft echter niet te dicht bij de oever, want men moet steeds rekening houden met de onweders die in de Alpen, op een afstand van honderd kilometers, kunnen losbreken en het water van de stroom verschillende meters doen stijgen in een paar uur. De slaapzakken worden hoog tegen de rotswanden gelegd dicht bij het smeulend vuur. Een vledermuis fladdert over de slapenden; voor het éérst sedert eeuwen kwamen er mensen die kant uit! Beneden schuimt en kookt het water tussen de enge bergpas...

ER OP EN ER OVER !

Bij het krieken van de morgen is Pagnoulle reeds op de been om de volgende 500 meter, de watervallen van Estellié, te verkennen. Neen, daar is geen varen mogelijk. De boten zouden onverbiddelijk tegen de rotswanden geslagen worden. Een kajak, vijf honderd meters ver dragen is schijnbaar niets, maar... langsheen de Verdon, over de steile rotsen en bodemloze ravijnen duurt het niet minder dan vijf uren! Vijf volle uren, van 6 tot 11, om aan het einde te geraken.

Ondanks alle voorzorgen, gebeurt er toch een ongeluk. Een kano van de Franse ploeg, te vlug te water gelaten, wordt meegesleurd door de stroom en tegen een rots geslagen! De bemanning is van geen kleintje vervaard, gelukkig maar! Ze werd een eind meegenomen door het ijskoude water en komt er zonder te veel schade af. De zwemmers worstelen eveneens met de sterke stroming en ze bibberen van de koude.

De cineast is uitgeput en doet de rest van de tocht schrijlings op de achtersteven van een kajak. De ploeg trotseert de waterval van Styx die vijf meters hoog is en tussen twee gigantische rotsen kookt en bruist.

Het is vijf uur in de namiddag wanneer deze hindernis achter de rug ligt. In elf uur werden 4.800 meters afgelegd.

IN EEN ONDERAARDSE GROT VERDWAALD...

Op een gegeven ogenblik verdwijnt de Verdon in een onderaardse grot. Zou men het wagen? Na enkele minuten overleg wordt er besloten de kokende stroom tot in de grot te volgen.

De Canadese kano, die het eerst de stroom op gezet wordt, schiet als een obus de donkere spelonk in. Minuten lang wachten de anderen, eindelijk horen ze roepen. Pagnoulle aarzelt niet meer:

— Vooruit!

En nog twee andere vaartuigen verdwijnen in duizelingwekkende vaart in de grot. Ze komen er in een grote, onderaardse zaal die schaars verlicht wordt door het zonlicht dat hier en daar door onzichtbare spleten valt. Het is een enorme ketel, van ongeveer 15 meters diameter waarin de stroom ronddraait en meegesleurde boomstammen glad schuurt tegen de stenen. Rechts een diepe kloof waarvan men de bodem niet zien kan en recht voor een nauwe opening waardoor het water spoelt. Geen middel om terug te keren.

Vooruit, altijd vooruit moeten de koene avonturiers. Anderhalf uur hebben ze nodig om de boomstammen te verwijderen vooraleer ze hun kano door de nauwe opening kunnen duwen... Ver komen ze niet, want de kloof wordt op zeker ogenblik zo nauw dat ze er niet doorgeraken. Al tastend en zoekend komen ze te weet dat het geen stenen, maar boomstammen zijn die de weg versperren. Het is echter onmogelijk deze te verwijderen. Ze kruipen tegen de muren van de rots en vinden, op twee meters hoogte, een opening. De kajak wordt er doorgeschoven en weldra staan ze in een tweede zaal. Ze vinden ook nog een derde zaal, maar dan... is de weg voor goed afgesneden! De Verdon verdwijnt in een siphon die onder de grond doorloopt en honderd meters verder weer opspuit. Zonder duikerspak komt men daar niet door! En dat hebben onze waaghalzen natuurlijk niet bij.

De derde zaal is ongeveer twintig meters hoog. Hier en daar zijn er kloven die het daglicht binnen laten en alleen langs daar is het mogelijk uit die onderaardse val te geraken. Een lid van de expeditie klimt tegen de rotswand omhoog en staat ineens buiten, voor de verbaasde ogen van diegenen die reeds twee uur ongeduldig en angstig wachten...

Stevige koorden worden naar beneden gelaten om de kano's op te pikken, die de gevangenen zijn van de onderaardse grot... Wanneer de laatste man en de laatste boot zijn bovengehaald is het elf uur! De expeditie had vijftien uren nodig om vier kilometers af te leggen. De laatste twee honderd meters kostten meer dan vier uren afmattend zwoegen!

De laatste dag moeten nog enkele watervallen overwonnen worden, doch ze schijnen klein en onbeduidend in vergelijking met de hindernissen die reeds achter de rug liggen. Heel de ploeg kwam gaaf en behouden te Pont Aiguines aan, het einddoel van de reis. De ontembare Verdon werd overwonnen door een handvol wilskrachtige en vastberaden mannen. Waarschijnlijk zal dit waagstuk wel door andere ploegen herhaald worden, doch voor het ogenblik draagt de Brusselse Kajakclub nog de kroon!

A. Pagnoulle, president van de Brusselse Kajakclub en leider van de expeditie, vertelt zijn belevenissen op de Verdon.

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als clandestien passagier meemaakte, heeft het er levend af gebracht. Hij heeft besloten Sophie te redden die in handen van de Bama-Fantous viel...

DE MARS NAAR HET ALTAAR

NIET zonder moeite waren ze eindelijk ingesluimerd. Sophie beschikte over een aantal min of meer vuile pelzen, die in een hoek van de hut opeengetast lagen en waarop ze sliep sedert haar gevangenname. Ze had er aan gehouden dat Dzi dit leger met haar zou delen. Totaal uitgeput, was de jongen in een onrustige slaap gevallen. De Zonen van de Krokodil achtervolgden hem tot in zijn dromen. Ze waren reusachtig groot. Met hun klauwen zo lang als zeisen, kliefden ze de lucht. Hun maskers waren zo hoog als huizen en ze schreden over de bomen zoals Dzi over een bussel gras. Dzidziri scheen nu nog kleiner tegenover hen. Zijn beulen, gewapend met knuppels, die meters lang waren, bedreigden hem nu en sloegen met geweld op de bomen die hem als schuilplaats dienden. De slagen weerklonken luid, ze vermorzelden zijn trommelvliezen zonder genade...

Hij greep een liaan en hees zich omhoog...

Badend in het zweet opende Dzidziri de ogen. Buiten hamerden de tamtams als waanzinnig. Er lag iets tragisch in hun gedreun. Soms hielden ze samen op en dan hoorde men de tonen van een primitieve fluit die een obsederende melodie rhythmisch onderlijnde. Dan weer roffelden de tamtams hun onsamenhangende kadans.

Wel... zuchtte Dzidziri.

Het mooie gelaat van Sophie lachte hem tegen. Nu het dag was, zag men klaar in de hut. Het meisje streelde het rode stekelhaar van de jongen :

— Arme kerel, wat een avontuur...

— Hola, juffrouw Sophie, je moet me nog niet beklagen, want ze hebben ons nog niet in de ketel gestopt, die lelijkerds !

Ze schudde het hoofd. De moed van Dzidziri was zo grappig op dit ogenblik. Voor de Bama-Fantous met hun verwrongen silhouet en grijnzende trekken verloor zij al haar dapperheid. In een van de zeldzame ogenblikken dat de koorts wat luwde, had Mr. Davricourt haar uitgelegd welke vreemde geschiedenissen er over de brousse liepen : de Bama-Fantous en de Zonen van de Leeuw lagen in oorlog met elkaar. Aan hun wrede rivaliteit, hun hardnekkige dwaze strijd hadden de overheden tevergeefs gepoogd een einde te maken. Sedert enkele tijd was het dan ook voorzichtiger hun grondgebied te mijden. Het plotselinge verschijnen van de blanken in het land werd door de twee stammen zonder twijfel als toverij beschouwd.

— Mogelijk, zei Dzi als conclusie op het verhaal van Sophie, het komt er thans op aan uit hun klauwen te geraken !

— Denk je dat men ons zoekt ? Er moeten toch reeds vliegtuigen over de brousse gecirkeld hebben ?

— En wat zouden ze gezien hebben ?... En zelfs indien ze enkele wrakstukken hadden opgemerkt, doch geen enkel teken van leven... Neen, juffrouw, we mogen slechts op eigen kracht rekenen. Zeg, voegde hij er aan toe, als de tamtams opnieuw oorverdovend roffelden, heb je hen al ooit op die manier horen katoen geven ?

— Nooit, fluisterde ze, met moeilijk bedwongen angst in haar stem. Sedert we gevangen genomen werden, zwegen ze. Het heeft me getroffen.

— Dus betekent dit een verandering. We zullen spoedig weten wat...

Hij had de tijd niet zijn zin te voltooien, want buiten weerklonken er voetstappen. Men zou gezegd hebben dat de hut helemaal omsingeld, ingesloten werd. Dzi keek om zich heen en bemerkte de krokodillenhuid die hij de vorige nacht gebruikt had. Dat was misschien een kans...

Reeds bewogen handen de houten grendel. Juist de tijd de huid aan te schieten... Sophie had geen gelegenheid tussen te komen. De deur werd geopend en een half dozijn zwarten drongen de hut binnen. Ze waren schrikwekkend met de lange netten van lianen die als een rok om hun benen hingen, en een uit hout gesneden masker dat herinnerde aan de muil van een krokodil en, heel zonderling, eindigde op een soort van kruis.

Maar... maar wat deden ze ? Ze vielen op de knieën voor Dzi, die onbeweeglijk in zijn hoek lag en bogen menigvuldige keren voor hem. Verscholen in zijn huid trachtte Dzidziri zich zo klein mogelijk te maken. Hij drukte zich tegen de grond en murmelde stil : « Wat krijgt die bende wilden nu weer ?... Zouden ze me voor een waarachtige krokodil houden ?... Nu goed, ik ben een van de goden uit het moeras en ben tot bij de blonde vrouw gekomen... Het is daarom dat ze gek zijn... Neen, maar zie me dat eens aan... En ik groet je en ik buig tot tegen de grond... wat willen ze nog meer ?... Wat ?... Buiten gaan ? M'n kleine Dzi, je laatste uur is geslagen... »

Geduwd door de lansen was hij verplicht tot op de drempel te kruipen. De gemaskerde menigte die buiten wachtte, huilde bij zijn verschijnen... Twee tovenaars sprongen als razend en zwaaiden met bezems uit olifantenhaar. De tamtams- hamerden nog woester en de fluit speelde een soort hopeloze klacht...

Log kroop Dzidziri voort.

— Vooruit, m'n beste, tracht een waardige krokodil te zijn ! Een krokodil zoals er geen meer gemaakt worden...

Het was niet nodig om te kijken om Sophie te ontdekken. Aan het gehuil van de menigte raadde hij dat het jonge meisje hem stap voor stap volgde. Waar gingen ze heen ? Langzaam naderden ze het altaar waar Dzi, de avond te voren, Sophie voor de eerste maal gezien had.

Dzidziri stikte haast in zijn vermomming. Was het die dreigende atmosfeer, de drukkende hitte die heerste onder de bomen, de brandstapels die een walgelijke reuk verspreidden ? Of was er iets anders ? Iets was er dat Dzidziri met aandrang waarschuwde : « Er zal me iets overkomen ! Zo zeker als ik hier voor krokodil speel, gaat er me een dakpan op het hoofd vallen... Wees op je hoede, m'n kleine Dzi... »

De tovenaars sprongen niet meer en de menigte verdrong zich van minuut tot minuut dichter om hem. Het scheen hem of hij onder de voet gelopen en verstikt werd door de Bama-Fantous.

— Die gaat me opensteken als een konijn, ging Dzi verder met zijn monoloog.

De tovenaar dook... en met een stoot werd de krokodillenhuid van het lijf van de verbaasde Dzidziri gerukt ! Zijn gedachten dwarrelden door zijn hoofd. « Die wilden !... Sedert het begin hebben ze dus komedie gespeeld ! » Hij hoorde zijn beulen grinniken. Hij zag dat donkere handen zich naar hem uitstrekken, toesloegen... Wat gedaan ? Hoe Sophie gered ?... Zou er geen enkele kans meer bestaan dat hij vrij bleef ?... Hij moest iets beproeven...

In stormpas snelde hij op de eerste zwarte die zich binnen zijn bereik bevond, toe en sprong er met zoveel kracht op dat de Boma-Fantou neerzeeg. Er ontstond paniek. Dzi maakte er gebruik van. Hij zag een opening in die huilende mensenmuur en sprong vooruit. Net als in een rugbypartij, dacht hij. En hij begon te lopen. Hij zag een open plek en vloog erdoor. De Zonen van de Krokodil, een ogenblik aan de grond genageld van verbazing, kwamen tot bezinning. De meesten wierpen hun hinderlijke vermomming weg en grepen hun boog. Een pijl zoefde naast de oren van Dzidziri. Daar stond een reusachtige boom. Lianen hingen van de takken naar beneden. Hij greep er een en klampte er zich aan vast. De liaan scheen te bewegen als bezield door een eigen leven. Een zonderlinge kreet vulde de ruimte :

— Moehoehoehoe...

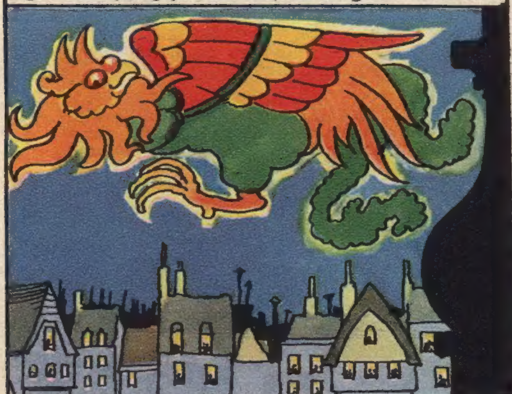
Volgende week : MOEHOE !...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Als beloning werden Hassan en Kaddoer aangesteld tot lijfwachten van de keizer. De jaloerse Roustan, eerste lijfwacht, zal hen een lelijke poets bakken...

Nauwelijks heeft Napoleon de lont ontstoken, of daar verschijnt een vuurspuwende draak, die op geniale wijze geplaatst was, en vliegt de lucht in...

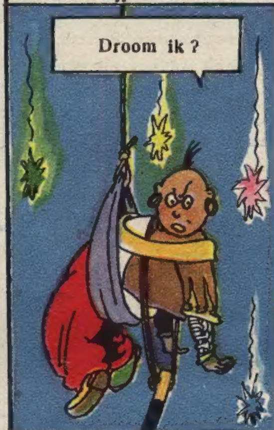

De draak sleurt Kaddoer mee en steekt in een oogwenk de Seine over...

... en blijft dan staan.

Een menigte vuurpijlen worden afgeschoten en omringen Kaddoer met een krans van vuur.

Hassan draait zich om en merkt het geniepig lachje van Roustan. Hij begrijpt dadelijk.

Een vlammende staartster trekt Kaddoer steeds verder mee...

En andere vuren schieten aan. Daar verschijnt Napoleon terwijl hij de Sint-Bernardsberg, met vlammende kruin, oprijdt...

Eindelijk valt Kaddoer terug op de grond en Hassan komt vol onrust op hem toegesprongen...

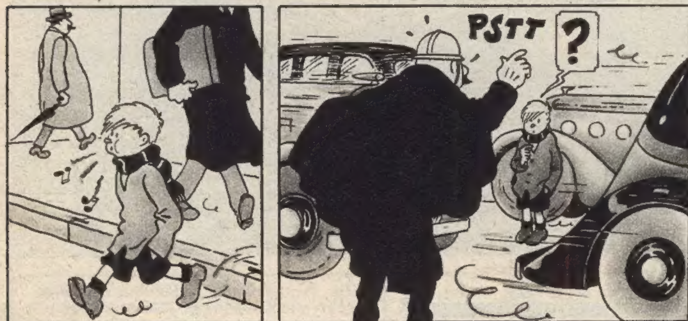

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

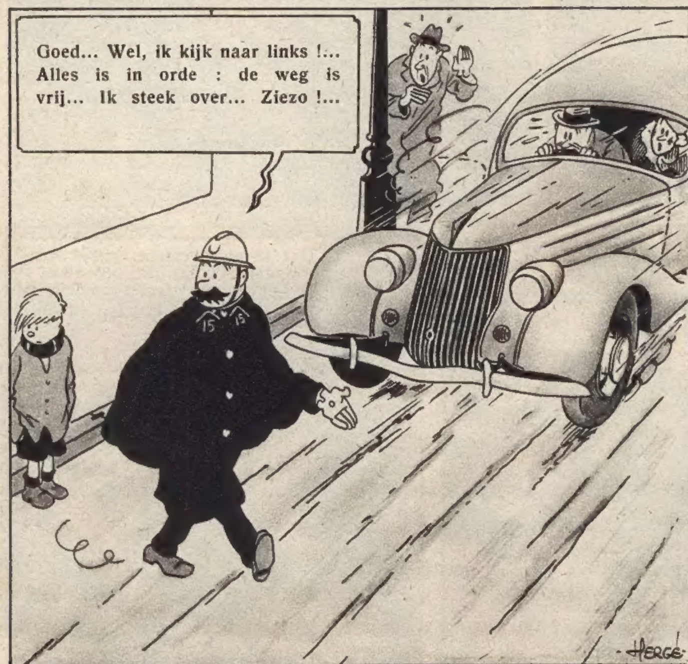
DE VOORZICHTIGHEID IS DE MOEDER...

De KUIFJE'S BON

TIMBRE TINTIN
KUIFJE'S BON

A. Segers, Lebbeke. — De kleur van de bons speelt geen rol, alleen de waarde - aangeduid in de rechterbovenhoek - telt.

René Bensch, Leo van Lommel, Ivonne Schuipé, Jan Willaert. — Het album van « Reinaert de Vos » staat op de geschenkenlijst wat jullie zeker zal verheugen.

Hier de lijst der geschenken verkrijgbaar met de KUIFJE's BONS :

		Aantal punten.
1.	Vijf reeksen van 40 prentjes « REINAERT DE VOS ». Per reeks (1)	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren (2)	20
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje « B », 22 figuren	60
4.	**Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé. Per reeks**	70
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6.	Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100
7.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8.	KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé (*)	350
9.	Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé (*)	—
10.	Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
11.	KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé (*)	500
12.	Het luxalbum « REINAERT DE VOS », met de volledige tekst, die geïllustreerd wordt met de vignetten	600

(1) De eerste reeks bevat de prentjes van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar : « De Schat van Scharlaken Rackham », « Kuifje in Amerika », « De Zwarte Rotsen », « De Krab met de Gulden Scharen ». Vermelden : boekje «A », boekje « B » en de titel.

(*) Nog niet verkrijgbaar.

●

De KUIFJE's BONS vinden jullie op volgende produkten :

★ de confituren **Materne**;
★ de fruitsiroop **Materne**;
★ de diepgekoelde vruchten en groenten **Frima**, van **Materne**;
★ de koekjes **Victoria**;
★ de chocolade **Victoria**;
★ de caramellen **Victoria**;
★ de **Kuifje's zeep**, van **Palmafina**;
★ de margarine **Ina**, van **Palmafina**;
★ het broodsmeersel **Chocosweet**, van **Palmafina**;

en weldra : op de fijne produkten van **Heudebert** (beschuiten en dieetvoedsel voor kinderen) en nog vele andere !

EEN HALVE EEUW HOLLAND — BELGIE

EEN voetbalseizoen zonder een ontmoeting met onze Noorderburen is als een aardappelengerecht zonder zout. Het derby der Lage Landen is zo een vastgeankerde traditie in het voetballeven van België en Nederland geworden, dat het wegvallen ervan door alle voetballiefhebbers als een grote leemte zou aanzien worden. Reeds vijftig jaar lang treden beide landen tweemaal per jaar tegenover elkaar in het strijdperk en toch behoudt dit treffen altijd zijn spanning en belangstelling. Meer dan van welke internationale wedstrijd ook, gaat van BELGIE-HOLLAND een grote aantrekkingskracht uit. De populariteit van het derby vindt haar oorzaak zeker niet in het spelgehalte, dat dikwijls op veel lager peil staat dan dat van een gewone competitiematch. De aantrekkingskracht moet gezocht in de speciale atmosfeer, die er enkel en alleen bij een BELGIE-HOLLAND heerst en nooit, in dergelijke mate, bij een andere internationale wedstrijd teruggevonden wordt. Wie in Antwerpen of in Nederland het derby reeds bijwoonde, heeft zich kunnen overtuigen hoe geestdriftig de stemming er is : een bomvol stadion, waarin duizenden supporters onder het zwaaien van vlagjes met de nationale kleuren hun toejuichingen en aanmoedigingen niet sparen.

De eerste ontmoeting dateert uit het jaar 1901. Op het Beerschotveld, waar de wedstrijd doorging, hadden zich driehonderd toeschouwers geschaard, hetgeen in die tijd als een zeer flinke opkomst werd beschouwd. Het treffen zelf had niet het minste officieel karakter, vermits er nog geen selectie-comité bestond en er zelfs een aantal Engelsen in de Belgische ploeg opgesteld werden. De Nederlanders hadden het zich dan ook niet fel aangetrokken en hun beste spelers thuis gelaten. Het hoeft dan ook geen verwondering te baren dat zij een nederlaag van 8-0 opliepen. Ook de drie volgende jaren werd het telkens een Belgische zege.

In 1905 kreeg het treffen een officieel karakter. De opstelling van Engelsen werd verboden, zodat het voor de eerste maal een echte landenwedstrijd werd. De Hollanders, op weerwraak belust voor de nederlagen der vorige jaren, hadden hun beste spelers in lijn gebracht en klopten de Belgen te Amsterdam met 4-1. Van dan af werden jaarlijks regelmatig officiële matchen tussen beide landen ingericht.

In 1906 behaalden de Belgen te Antwerpen een daverende 5-0 overwinning. Onze landgenoten hadden met zoveel geestdrift en vuur gespeeld dat de leider der Nederlandse ploeg zich na de wedstrijd liet ontvallen : « ONZE TEGENSTREVERS SPEELDEN ALS ECHTE RODE DUIVELS ». Dit gezegde maakte opgang en sindsdien werden de Belgische internationale spelers nooit meer anders genoemd. In die periode werden ook nog extra-times ingericht, indien de wedstrijd op een gelijk spel eindigde. De verlengingen werden echter in 1911 afgeschaft en kwamen sedertdien nooit meer in voege.

Van 1905 tot 1930 waren beide landen aan elkaar gewaagd en bleef nu eens de ene, dan weer de andere aan de winnende hand. Uit deze periode zijn twee ontmoetingen het meest in de herinnering blijven voortleven. De eerste was deze te Rotterdam in 1906. Tien minuten vóór het einde leidde de Oranjeploeg met 2-1. Op een gegeven ogenblik nam onze aalvlugge rechtsbuiten Torten Goetinck een hoekschop. Het leder vloog vóór de doelmond, waar de Bruggeling Cambier, een spil zoals er op onze speelvelden misschien geen twee hebben geevolueerd, met een krachtige kopstoot de ploegen gelijk stelde. Enkele minuten vóór het eindsignaal deed zich een identieke spelphaze voor en opnieuw deed Cambier met een formidabele kopbal van op 15 meter het leder in het net verdwijnen ! Er waren hoop en al twintig supporters uit België aanwezig, die na de afloop van de match op het veld een soort negerdans uitvoerden en zo uitbundig deden dat er thans nog door de ouderen over gepraat wordt.

Een andere gedenkwaardige kamp was deze van 1925 te Antwerpen, waar het fel besproken Van Dijke-geval zich voordeed. De Rode Duivels hadden gedurende negentig minuten de toon aangegeven, doch gelukten er niet in de stoere Nederlandse verdediging te verslaan. Eenmaal nochtans kon de Belgische midvoor Taymans, bijgenaamd « den Tap », krachtig naar het doel schieten, dat door de Hollandse doelverdediger verlaten was, en waar de back Van Dijke in een uiterste krachtinspanning het leder met de hand kon tegenhouden. Alle toeschouwers hadden het handspel gezien, twintig duizend kelen schreeuwden : penalty. Alleen de scheidsrechter verroerde niet en liet rustig verder spelen. Even vóór het einde wisten de bezoekers uit een ontsnapping het enige doelpunt van de wedstrijd te scoren om aldus een zeer onverdiende zege in de wacht te slepen. Toen men naderhand aan de Engelse scheidsrechter de foto liet zien, waarop men duidelijk het handsgeval van Van Dijke kon merken, was de brave man er het hart van in en bekende rechtuit gemeend te hebben, dat de Nederlander het leder met het hoofd wegwerkte.

Na 1930 kende de Belgische nationale ploeg een periode van verval, die tegelijkertijd gepaard ging met de grote bloei van het Hollandse team. Met figuren als Backhuys, Smit, Van Heel, die toenertijd tot de beste voetballers van het Europees continent gerekend werden, bereikte de voetbalsport in Holland een hoogtepunt. De Rode Duivels werden regelmatig verslagen en liepen soms een ware afstraffing op. Herinneren wij slechts even aan de 9-3 in 1934 te Amsterdam opgelopen, waar de van geestdrift uit zichzelf geraakte Nederlandse supporters na het zesde of zevende doelpunt het sedertdien bekende tien, tien... schreeuwden.

De laatste jaren vóór de tweede wereldoorlog, toen Backhuys als beroepsspeler zijn tenten in Frankrijk had opgeslagen, konden de Belgen af en toe een kleine zege behalen, doch men moest tot het voorjaar van 1940 wachten alvorens zij met een 7-1 overwinning te Antwerpen, een klinkende weerwraak konden nemen. Toen was het aan de Belgische zijde dat tien, tien... werd geroepen.

Tijdens de laatste oorlog werden er geen landenkampen betwist en was op voetbalgebied alle contact met Holland verbroken. Toen einde 1945 de eerste internationale ontmoeting te Amsterdam ingericht werd, wist men niets over het Nederlandse nationale elftal. De Belgische clubs, die tegen Nederlandse ploegen waren opgetreden, hadden telkens een overtuigende zege behaald. Daaruit concludeerde men dat het Belgisch spelpeil gestegen en het Hollands gedaald was. De verwachtingen waren in ons land dan ook zeer hoog gespannen en de Rode Duivels vertrokken als grote favoriet.

Het werd echter een grote desillusie voor onze kleuren. Nadat de Belgen tot 3-2 waren uitgelopen, kwamen de Nederlanders onder impuls van Wilkes, die zich als een tweede Backhuys ontpopte, onder doom. Zoals de Nederlandse supporters alleen hun jongens kunnen aanmoedigen, zo stuwden zij letterlijk met de kreet « Hop Holland » hun spelers ten aanval en ter overwinning.

Thans maakt de Oranjeploeg een zware inzinking door. Haar beste elementen zijn als beroepsspelers naar Italië en Frankrijk uitgeweken. De laatste ontmoetingen liepen dan ook logischerwijze op een klinkende zege der Rode Duivels uit. Deze waren opnieuw favoriet voor de wedstrijd van verleden Zondag te Amsterdam.

H. JACQUEMYNS.

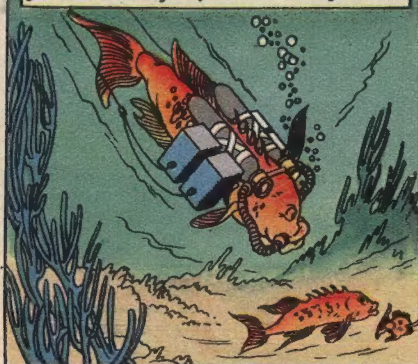
DE BRONZEN SLEUTEL

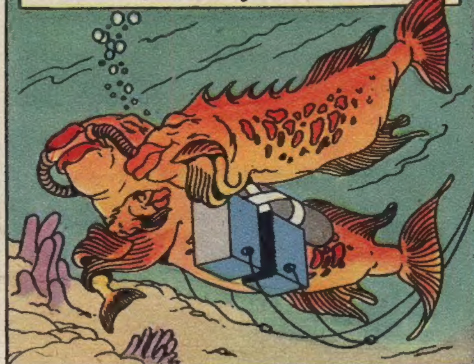
TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

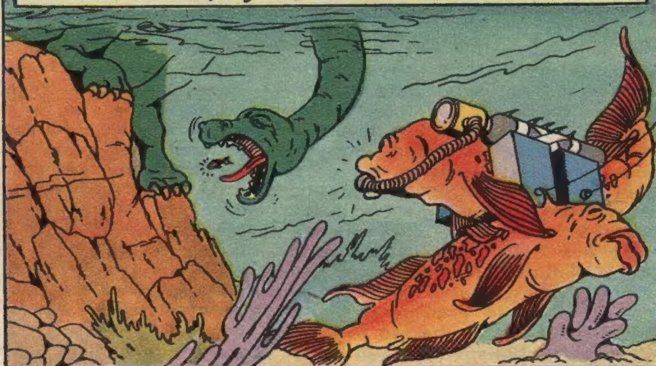
Prosper gaat met een lading dynamiet naar de brachiosaurus. Prosper moest opnieuw leren zwemmen en daar hij nog niet onder water kan blijven, krijgt hij een zuurstofapparaat. Het monster heeft Prosper opgemerkt.

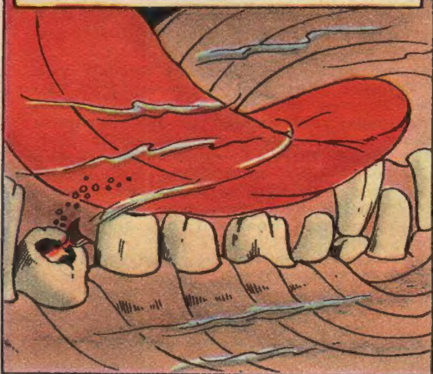

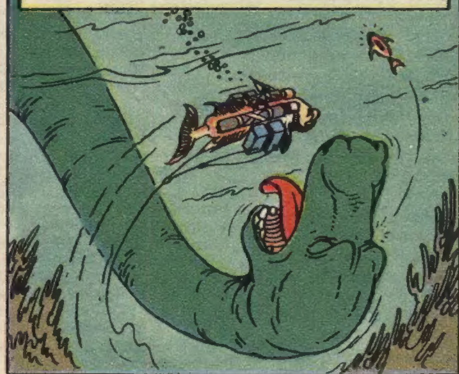

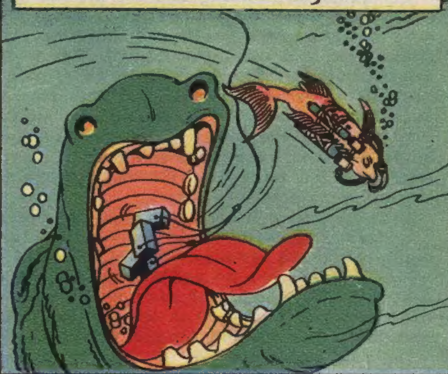

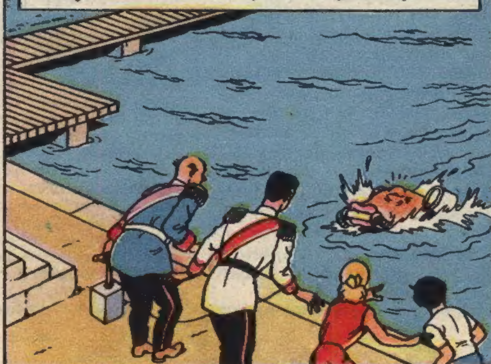

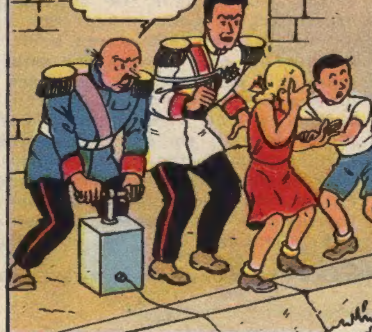

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

Alex en de soldaten van de gouverneur achtervolgen de verrader Segabal. Deze is plotseling onder een donkere poort verdwenen...

De soldaten onderzochten de muren van de gang in de hoop een geheime uitgang te vinden. Tevergeefs! Intussen zijn Alex en de honderdman ter plaatse aangekomen en ze worden op de hoogte gebracht van de verdwijning van Segabal.

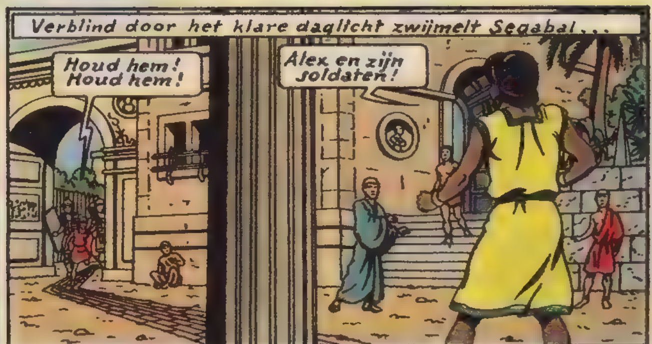

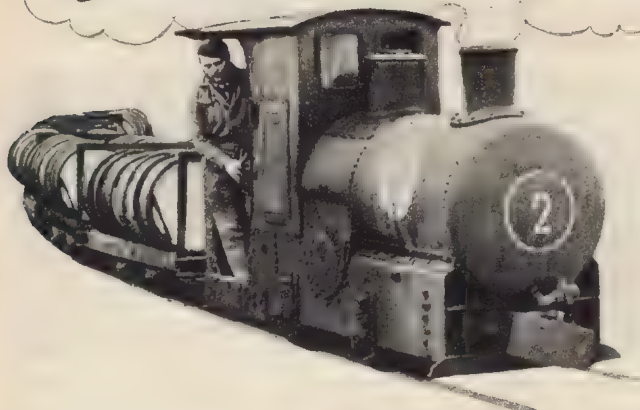

(Wordt voortgezet.)

DE GEHEIMEN van een ZEEPFABRIEK

Deze kleine trein verbindt de verschillende afdelingen van de fabriek, legt per jaar meer dan 4.000 km. af, en vervoert meer dan 10.000 ton grondstoffen.

DAAR we veronderstellen dat onze lezers zich interesseren voor alles wat betrekking heeft op de Kuifje's zeep, brengen we hier nog enkele flitsen over de fabrikatie van deze zeep. Wie nooit een blik geworpen heeft in de geheimen die een zeepfabriekk bergt, kan zich moeilijk voorstellen dat het zulk een delicate onderneming is. Weten jullie dat het technisch personeel vijftien tot twintig jaar nodig heeft om de vereiste handigheid te verkrijgen? De zeep moet gisten, t.t.z. een chemische reactie ondergaan en indien men over deze reactie zorgvuldig en juist waakt, gaat alles goed. Indien de zeep te hoog rijst en overloopt is dit een ramp, want dan gaan er 250.000 stukken toiletzeep verloren...

En dat is nog niet alles! Zodra een stuk toiletzeep vervaardigd is, moet het vanzelf inkrimpen. De totale inkrimping bedraagt ongeveer 1/10 van het totaal volume en gaat zo langzaam dat men slechts na drie weken kan zeggen dat deze verkleining voltooid is. Het spreekt vanzelf dat de technici met deze gedaante-verandering moeten rekening houden. Nu krijgt de zeep ook een speciale vorm en dat is een nieuwe moeilijkheid. De vormen of cliché's, die in de fabriek gebruikt worden, zijn uit een speciaal brons en vervaardigd door specialisten! In heel ons land zijn er slechts enkele technici welke deze vormen kunnen gieten. Van de vorm hangt het goed bewaren en ook de verkoop van de zeep af.

Weten jullie dat er meer dan 3.000 personen — dat is zowat het aantal inwoners van een dorp — werken aan de fabrikatie en de distributie van de Kuifje's zeep? Een inpakster kan per dag 60.000 stukken zeep in een keurig pakje wikkeden en zij voert per maand 1 millioen bewegingen uit.

De technici van de Palmafina-fabriek, die de Kuifje's zeep op de markt brachten, hebben niet minder dan 105 verschillende parfums beproefd, vooraleer ze de ideale formule gevonden hadden.

Wanneer men zich wast dat het schuim in de ronde vliegt, zou men niet geloven dat het zo'n ingewikkeld en delicaat werkje is die schuimende zeep te vervaardigen, hé!

De Palmafina-fabrieken liggen aan het kanaal Gent-Terneuzen. Hier kunnen zeeschepen gelost worden die van heinde en verre de grondstoffen aanvoeren voor het vervaardigen van zeep, margarine en chocosweet.

Een gedeelte van de PALMAFINA FABRIEKEN, die niet alleen de zeep, maar ook de margarine INA en de fijne CHOCOSWEET vervaardigen.

Deze kleine, eigenaardige auto's met twee versnellingen rijden heen en weer in de fabriek zelf en laden de grote vrachtwagens welke buiten wachten. Ze kunnen ongeveer 400 kgr. in éénѕ vervoeren.

Als een eindeloze worst schuiven de stukjes zeep uit de machine. Moest men al de stukken die op 15 dagen vervaardigd worden achter elkaar zetten, zou men een ketting van 60 km. of de afstand Brussel-Zelzate kunnen vormen!

PIET HEIN EN DE ZILVERVLOOT

EEN EN DERTIG schepen stonden onder zijn bevelen toen Piet Heyn in 1628 naar de West-Indische wateren zeilde. Het waren voortreffelijke en zeewaardige bodems: de « Hollandsche Tuyn » en het vlaggeschip de « Amsterdam », waren voor die tijd echte gevaarten, en hadden niet minder dan twee en vijftig stukken geschut. De admiraal had niets aan het toeval overgelaten : tussen elke twee kartouwen was een balie water geplaatst voor 't blussen; de vlaggen op zijn schip waren vastgespijkerd, de steng was met vet besmeerd. In Januari uitgezeild, zou het evenwel tot de 9e September duren eer de eerste Spek in de val liep.

Het was nacht, de schipper van de « Witte Leeuw » zag een hulk onder zijn boeg, en riep haar toe om af te houden : « Que quiereis? » werd er geantwoord, en de Nederlanders juichten : « Spekken! » Het was de « Nuestra Senora de la Concepcion », een koopvaarder die zonder moeite werd veroverd en buit gemaakt. Bij het opgaan van de zon zagen nu de mannen op uitkijk in de marsen hoog gezeilde galjoenen en kleine vrachtvaarders : het was de Zilvervloot voor Havana bestemd.

De Spanjaarden hadden de zeilen van de Compagnie-schepen ontdekt. Don Juan de Benavidez y Bazan, de generaal, besefte dat hij voor een overmacht stond, en verloor het hoofd : de Nederlanders zouden hem de boeg afsnijden nog eer hij Havana kon binnenlopen! Dan maar naar Matanzas gestevend. In de haven zou hij zijn vier zwaar bewapende galjoenen dwars leggen en de ingang versperren. De achtervolgers, zo dacht hij, zouden eerlang met de landwind af te rekenen hebben, want de zon zat laag op de kim. Het werd een zeilwedstrijd tussen de Compagnie-schepen en de Zilvervloot. Om beter de wind te vangen, had Piet Heyn zijn zeilen met water doen begieten, en tot zijn geluk bleef de zeebries aanhouden, zodat de ranke jachten en fregatten met opstuivende boegzeeën snel vorderden. Rekenend op hun voorsprong, kropen de logge galjoenen en kraken moeizaam onder de kust naar de inham van Matanzas, maar even in de haven stootte het vlaggeschip op een modderbank, en bleef hulpeloos steken. De andere galjoenen die in zijn kielzog voeren, vertrouwend op de leiding van hun generaal en hem blindelings volgend, zegen één voor één in de zuigende modder, en bleven roerloos liggen. Behoudens een paar kartouwen aan de achtersteven, kon geen enkele Spanjaard zijn scheepsgeschut op de Nederlanders richten, die schuimend aan de boeg en alle zeilen bol van een flinke zeebries, de baai binnen vielen en het vuur openden. Reddeloos vastgezogen in de modder sprongen de Spanjaarden in hun boten; ook Benavidez, de generaal, liet zich aan wal roeien om de koninklijke standaard in veiligheid te brengen. In de verwarring geraakte hij echter niet meer aan boord, daar de roeiers vreesden dat het schip in de lucht zou vliegen...

Nauwelijks had de « Amsterdam » het anker uitgeworpen, of Piet Heyn deed onmiddellijk de boten uitzetten, en sprong zelf in een sloep om de « Santa Gertrudis » te enteren. Het galjoen lag hoog boven de waterlijn en was moeilijk te bestijgen, maar een matroos klauterde langs een tros omhoog, en wierp alle lijnen en touwen waarop hij de hand kon leggen naar beneden. Zo snel had hij het klaar gespeeld, dat de verwarde Spekken hem versuft lieten begaan. Hun bevelhebber had orders ontvangen om het schip in brand te steken, doch beschikte niet over de nodige boten om zijn bemanning aan wal te brengen. In matrozenplunje liet hij zich gevangen nemen en met zijn scheepsvolk aan wal zetten.

Nu keerde zich Piet Heyn tegen de « Santa Ana Maria », dat, alhoewel Benavidez niet meer aan boord was, op de verdediging was voorbereid. Musketten knetterden, en op de halfdekken werd reeds hier en daar met glimmende hartvangers gevochten. De duisternis was ingevallen, maar de maan verlichtte spookachtig de baai met de stompe bergtop in de achtergrond; en in de heldere schemering vocht men man tegen man.

Piet Heyn, er op bedacht om de eigen mensen in bedwang te houden nu er zoveel plunderen voor 't grijpen lag, achtte het geraadzaam het gevecht te doen staken, en riep luidop : « Buena guerra! » De Spekken aarzelden een ogenblik, toen legde de een na de andere de wapens neer. Zo viel ook het vlaggeschip in handen van de Compagnie. God dankend voor de behaalde zege, liet Heyn zich weer naar de « Amsterdam » roeien.

Aan wal doolden de Spekken haveloos door een onherbergzaam land. Sommigen liepen op hun blote voeten, anderen hadden niets aan dan een hemd. Zij struikelden voort, niet wetend waarheen door de duisternis, want nu hadden laag hangende wolken de maan verborgen en er stroomde een meedogenloze regen op hen neer. De ongelukkigen die in een sloep aan wal waren geraakt en kleren en bezittingen hadden meegesleurd, moesten alles langs de weg laten liggen; zonder eten of drinken doolden zij uren rond.

DOOR ROB YSENBRANDT

Toen het morgengrauw schemerde, belandden zij aan een varkensstal, waar zij als wilden half rauw vlees verslonden. Vruchteloos werd naar de generaal Benavidez gezocht : in een sloep was hij de rivier opgeroeid op zoek naar iemand die het nieuws naar Havana kon brengen...

Toen Piet Heyn de veroverde buit deed natellen, bleek het dat men op 177.000 pond zilver — zowat zeven millioen gulden — de hand had gelegd. Men vond ook huiden, suiker, indigo en een partij goud. Ook een papegaai was in handen van de Compagnie gevallen : bij de klank van zilver riep hij zonder ophouden : « Victoria, victoria! O que bene va! » — « Hoe goed gaat het ons... » Met veel meer reden mochten het de pikbroeken van Piet Heyn uitroepen, toen onder de prijzen een kustvaarder ontdekt werd met Spaanse wijn...

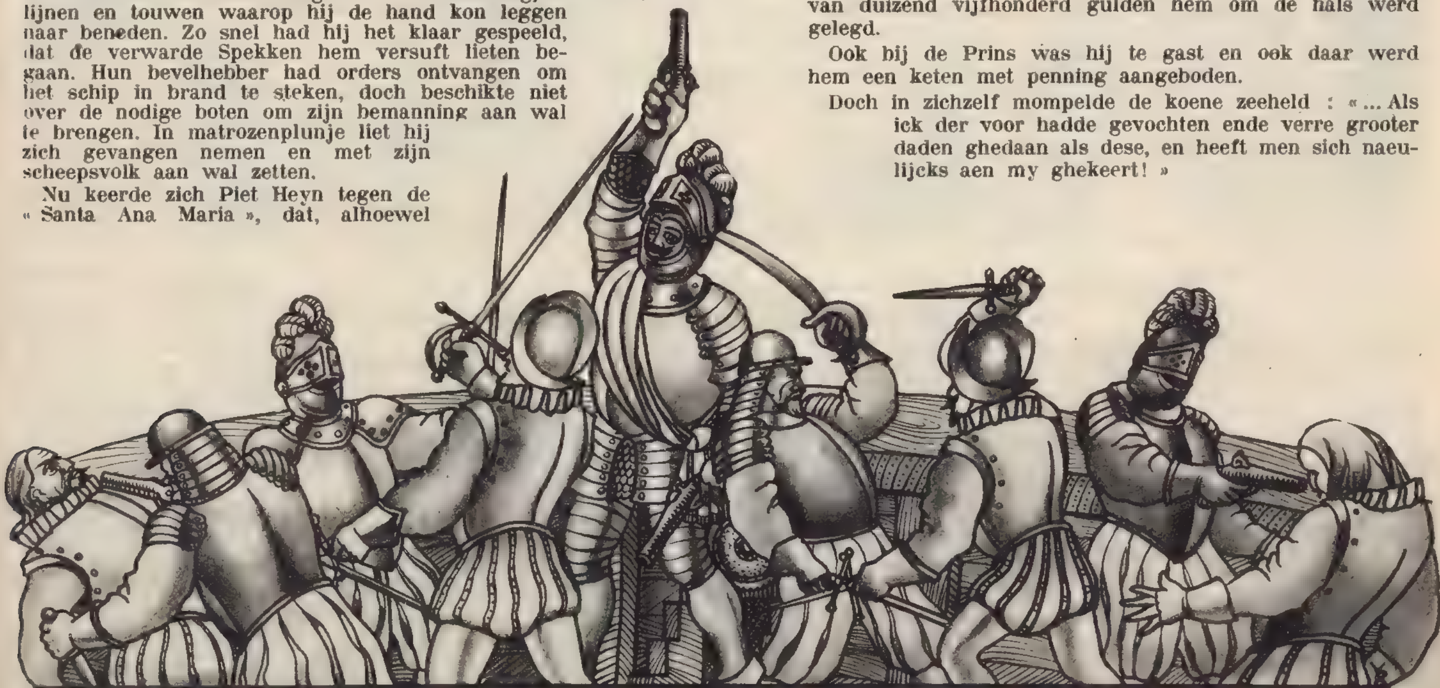
Voor velen betekende het een laatste dronk. Was het veroveren van de Zilvervloot geen zware karwei geweest, de terugtocht vergde van de admiraal meer inspanning en meer beleid.

Zware stormen rukten de vloot uiteen, schepen werden lek geslagen of strandden; honderden matrozen en soldaten lagen ziek te kooi met scheurbuik, en in het Kanaal wemelde het van Duinkerkse kapers. Noodgedwongen moest Heyn Engelse havens aandoen en zijn vloot verzamelen. Eerst de 5e Januari 1629 kon hij het anker lichten en zijn zilveren buit naar de thuishaven brengen.

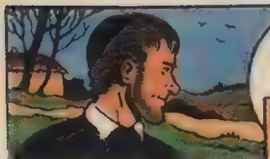
In Den Haag werd admiraal Pieter Pietersz Heyn met vijf en veertig saluutschoten en brandende piktonnen begroet, en ontvangen door de Staten-Generaal, waar een keten van duizend vijfhonderd gulden hem om de hals werd gelegd.

Ook bij de Prins was hij te gast en ook daar werd hem een keten met penning aangeboden.

Doch in zichzelf mompelde de koene zeeheld : « ... Als ick der voor hadde gevochten ende verre grooter daden ghedaan als dese, en heeft men sich naeulijcks aen my ghekeert! »

MONSIEUR VINCENT

In het jaar onzes Heren 1593 woonde er in Pouy, een dorpje in de Landes (Zuid-West-Frankrijk), het gezin de Paul. Vincent, een van de zonen, was intelligent en bezat een goed hart. Paul zegt aan mijnheer de Comet dat hij niet mag verder reizen, want dat er gevaar dreigt...

TEXTE ET DESSINS DE RAYMOND REDING

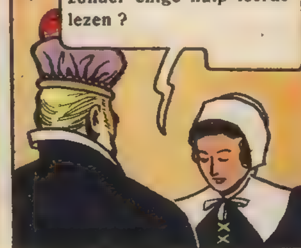

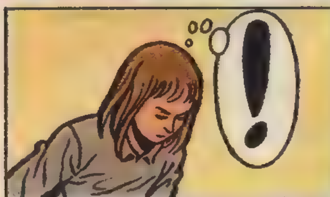

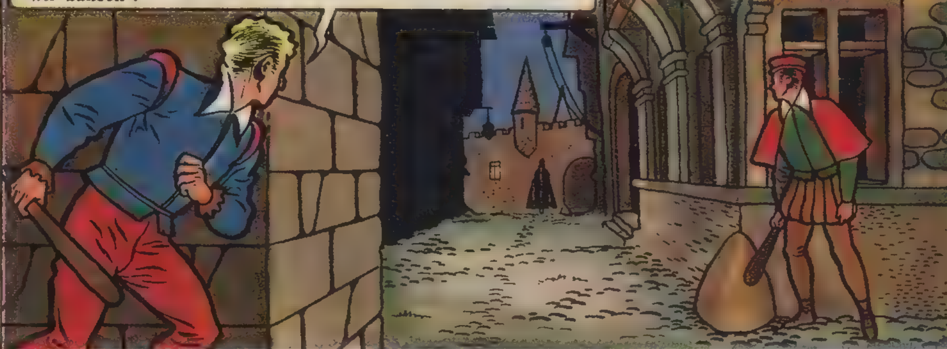

Mijnheer de Comet had juist gezien, en op zijn aanraden ging Vincent spoedig naar het college. Vincent wenste priester te worden, want er was zoveel nood te lenigen in zijn land dat door de godstienstoorlogen geteisterd werd.
Toen Vincent achttien jaar was, werd hij priester gewijd en ging naar de universiteit van Toulouse. Deze stad was protestants geweest en alhoewel intussen de vrede tussen katholieken en Hugenoten (Franse Protestanten) getekend was, leefde de strijdlust nog in het hart van menige burger.

(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

John Best en zijn vrienden zijn in Italië aangekomen. De nieuwe koersauto, Rode Rapier, zal er deelnemen aan de Grote Prijs van de Dolomieten. Lucas, de werktuigkundige van Best, heeft belangrijke films verborgen in de motor van de beroemde renwagen...

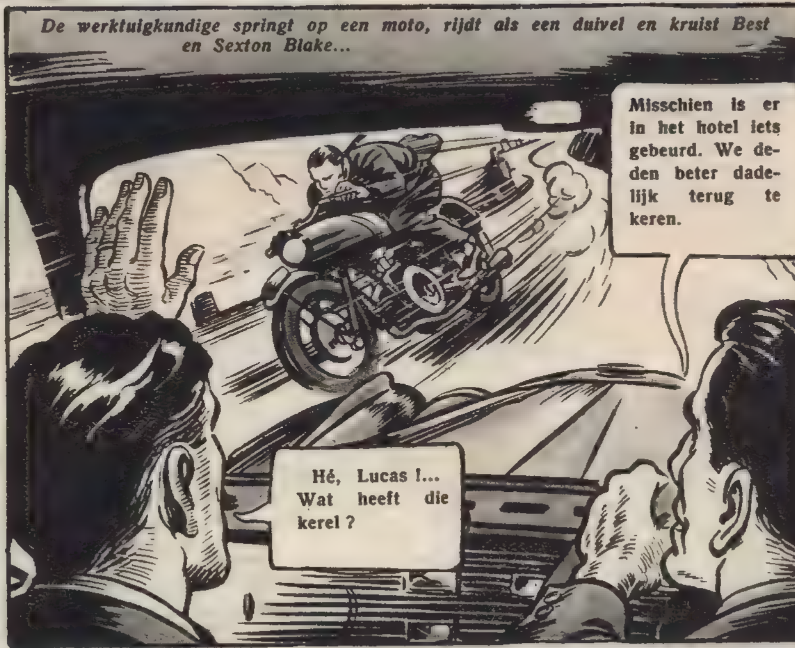
LUCAS IS ALLEEN MET TINKER EN WACHT OP HET GUNSTIG MOMENT OM DE FILMS UIT DE MOTOR TE HALEN. PLOTSELING...

(Wordt voortgezet.)

De GIEREN der ZEE

Het verheugt ons jullie weer een nieuw verhaal te kunnen bregen van de bekende Italiaanse tekenaar Caprioli. Van zijn hand publiceeerden we reeds De Witte Olifant, De Ridder met de Roos en De Parelvissers...

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau zoeken een gevaarlijke bandiet. Barelli besluit naar Nusa Penida te vliegen, waar hij hoopt de chef der gangsters te vinden...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

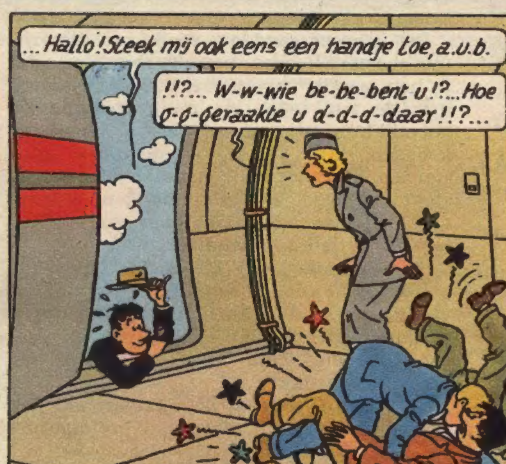

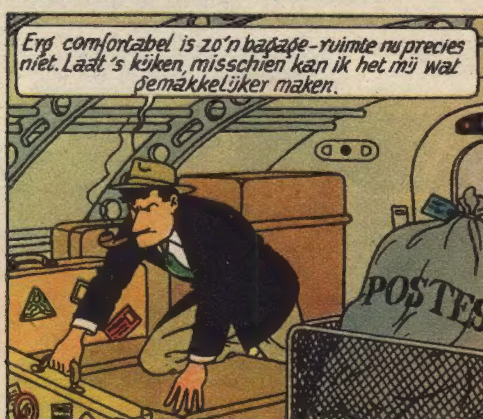

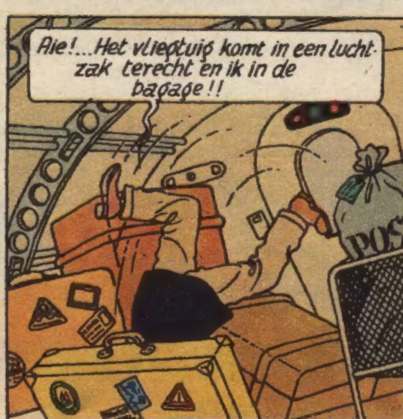

(Wordt voortgezet.)

HOE een DUBBELTJE ROLLEN KAN...

Verhaal door J. FLANDERS. Illustratie van R. REDING.

GRAHAM W. T. SLATTER, mijn baas, lei zijn lederen boekentas op mijn bureau, trok er een pak bankbiljetten uit en gooide ze me toe alsof het een tennisbal ware.

— Leg dit in de brandkas, Grant! Het zijn juist geteld 40.000 dollars. Pete Cross komt ze halen zodra zijn schip voor anker ligt. Ik kocht heel de lading. Een mooie zaak voor die prijs!

Ik sprong op en riep :

— Wat? Veertig duizend dollars wil jij hier in de brandkas leggen als de **Avocet** nog niet meer is dan een mier aan de horizon! Lees jij nooit kranten, baas?

— Natuurlijk lees ik ze, doch alleen om de « Avonturen van Monkey Bless ». Je weet wel, die kleine stroo-aap!

— Je weet dus niet dat de bandiet Turnip Joe en zijn lieftallige collegas hier in Atsena opereren?

— Werkelijk? Waarschijnlijk vindt hij de hemel van Florida blauwer dan die van Illinois!

Mijn baas nam zijn tas en ging naar de deur.

— Tot ziens! riep hij.

— Laat ten minste je revolver hier, vroeg ik.

In de ogen van Slatter glansde een spotlachje, hij haalde de schouders op en zei :

— Maar Grant, wat zou je er mee aanvangen?

Ik boog het hoofd, want het was maar al te waar dat ik een verdomd slecht schutter was en zelfs het middel zou gevonden hebben om een olifant in een nauwe gang niet te raken.

Slatter sloeg de deur toe, en ik hoorde hem nog hartelijk lachen.

Ik borg het geld in de koffer en verzonk in sombere gepeinzen...

Turnip Joe, hij dankte deze scheldnaam aan zijn dik gezicht, vaalgeel als een raap, deed sedert enkele dagen onze stad beven van schrik.

Indien deze schurk vernam dat men in zijn buurt 40.000 dollars in een onnozel brandkastje bewaarde, zou hij niet wachten de eigenaar even een bezoek te brengen! En zeggen dat ik, Curtiss Grant, alleen was met die koffer en dat geld!

Ik liep naar het venster. Zo ver het oog reikte blauwde de golf van Mexico. Rimpeloos spiegelde het water onder de stralende hemel en heel ver, een zwarte stip aan de einder, dat moest de **Avocet** zijn...

*

De deur had ik niet horen open gaan, maar ik voelde instinctief dat er gevaar dreigde en keerde me om... Ik keek in een revolverloop van respectabele afmetingen...

De kranten hadden reeds zo dikwijls foto's gepubliceerd van Turnip Joe, dat ik hem zonder moeite herkende. Hij stond met de rug tegen de muur geleund en het dikke, gele gezicht ietwat voorover gebogen, zijn kleine, wrede ogen glinsterden. De gevreesde bandiet was eerder sjovel gekleed, zijn blote voeten, waarop dikke blauwe aders zichtbaar waren, staken in viltlederen sandalen.

— Goeie dag, zei hij zacht. Open die geldmachine een keer. Ik weet dat er veertig duizend dollars op mij wachten...

Mijn gezicht moet er komisch uit gezien hebben, want hij kon een lachen niet onderdrukken.

— Vooruit, jongen, ik houd er niet aan je neer te schieten. Verplicht me dus niet tot tien te tellen!

Ik roerde niet.

— Een... twee... drie...

Ik bleef staan.

Naieve mensen hebben later mijn moed geroemd! Ze vonden het moedig niet te bewegen, maar ik beken eerlijk dat ik eenvoudig niet roeren kon! De schrik had me totaal verlamd.

— Vier...

M'n gezond verstand zei me, die koffer te openen en de gangster er met de 40.000 dollars van Graham W. T. Slatter te laten vandoor gaan, maar de ronde, zwarte revolvermond werkte op me als een fascinerend slangenoog en ik bleef versteend staan.

— Vijf...

Zou hij tot tien geteld hebben? Ik weet het niet. Eensklaps knalde er een schot als een donderslag.

Ik sloot de ogen...

Een tweede schot brandde los en nog een derde. Ineengekrompen wachtte ik op het einde... Er kwam niets.

Eindelijk waagde ik het de ogen te openen. Turnip Joe stond nog steeds tegen de muur, en schoot. Hij ledigde zijn revolver automatisch, zonder te mikken en inplaats van het wapen ten minste in mijn richting te houden, schoot hij met de loop omlaag...

Plotseling gleed de revolver uit zijn hand en met een pijnlijke, smekende stem riep hij :

— God, heb medelijden met me!

Turnip Joe was lelijk om zien. Over zijn dikke gezicht lag een groene schijn en zijn ogen puilden uit de kassen. Hij zakte ineen, en kreeg de doodsreutel in de keel. Dan werd alles benauwend stil.

Men moest geen dokter zijn om te zien dat Turnip Joe nooit meer zou stelen of moorden. Het kostte me een ontzaglijke inspanning een stap in de richting van de bandiet te doen en me te bevrijden van de angst die op me woog.

Ik bekeek de rokende revolver en het dode lichaam en bemerkte eindelijk op een van de grote aders van de linkerknoesel een zwarte vlek.

De vlek leek twee duimen lang en scheen te bewegen...

Toen schreeuwde ik op mijn beurt en wellicht luider dan Turnip Joe het ooit zou gekund hubben. Daar, enkele meters voor me, zat het afschuwelijkste beest van heel de schepping. Het was de reuzenspin uit Florida, blinkend en zwart als kachelsmeer, gevaarlijker dan een cobra en Zwarte Weduwe geheten. Zij is de meedogenloze dienstmaagd van de dood; ze doodt zekerder en vlugger dan de kogels van gangsters.

Wie dank ik m'n leven?

Indien Turnip Joe niet gekomen was, zou de Zwarte Weduwe mij zeker als slachtoffer gekozen hebben, want zo'n spin kent slechts rust, wanneer ze een prooi heeft bemachtigd. Ware die Zwarte Weduwe niet in mijn bureau, Turnip Joe zou me neergeschoten hebben als een stuk wild.

Zonderlinge samenloop van omstandigheden, inderdaad...

Victoria presenteert

CHOKO

Het Nikkertje

WAT IS SHIMMY ?

HET is een bepaald soort Amerikaanse dans. Het heen en weer wrikken van de voorwielen van een auto op de as, wordt ook « shimmy » geheten omdat het is alsof die wielen een dans uitvoeren.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

FORTUINEN GAAN OP IN ROOK

WANNEER men de cijfers bekendgemaakt door het Nationaal Instituut voor de Statistiek mag geloven, rookt men minder. In September 1950 bedoeg de productie van sigaretten : 1.155.379; in October 1950 : 943.849 en in November : 925.650.379. Hetzelfde gebeurde met de rooktabak. De productie daalde van 1.145.374 tot 818.889 kilo's voor dezelfde maanden. De productie van sigaren daalde van 55.361 in September tot 54.650 in November. De cijfers van de cigarillo's stegen echter van 76.656 in September tot 85.168 in November.

Wisten jullie dat de CAMEL de meest gerookte sigaret ter wereld is ?

IN HET ZWEET HUNS AANSCHIJNS

moesten de vroegere chauffeurs hun auto aan gang brengen. Geen enkele autobezitter die ooit zijn wagen met de hand heeft moeten doen starten is er trouwens over te spreken ! Bij de moderne auto's gaat het starten gemakkelijk, zelfs achteloos. Maar, wat gedaan als dat knorrende, moderne beest niet trekken wil ?

— Dan moet men een « athleet van het zware gewicht » zijn om de motor weer op gang te krijgen ! luidde het antwoord van een beroepschauffeur.

De Franse uitvinder M. Breton pakte uit met de LANCEUR J.G.B., een kleine schijf waaromheen een kabel met een gerieflijk handvat gewikkeld is. Een ruk aan de kabel en de schijf draait met vrij grote snelheid een keer of vijf rond en de motor slaat aan. De uitvinder liet dit apparaat door een tienjarig meisje demonstreren, met achtereenvolgens een Renault 4 CV. en een Simca 6 te laten starten. Bij een temperatuur van 0 graden Celsius liepen beiden wagens binnen de 6 sekonden !

EEN JONGE GLOBETROTTER

DOMINIQUE LAPIERRE, een zeventienjarig Parijs student, is van Parijs naar Parijs gegaan met slechts één dollar op zak voor iedere duizend kilometers.

— Hoezo, zullen jullie vragen, dat was toch niet zo moeilijk ? 'k Zal er dus vlug aan toevoegen dat hij tussen Parijs en Parijs Mexico zag, Nieuw Orleans, Chicago, Montreal, Quebec en Hamburg ! Deze afstand afleggen was een echt avontuur, vermits onze student geen geld bezat. Hij was achtereenvolgens schoonmaker, schoenpoetser, ruitenwasser, matroos, journalist, scheepsjongen en tremmer. Dominique Lapierre droomt thans reeds van de volgende vakantie, want hij hoopt dan tot Calcutta en misschien wel tot Peking te geraken !

DE BRITTEN LEZEN MEER DAGBLADEN

ONDANKS de beperkingen op het dagbladpapier worden er in Groot-Brittannie veel kranten gelezen. Volgens de statistieken van de Uno worden er in het Verenigd Koninkrijk elke dag gemiddeld 600 kranten gelezen per 1.000 inwoners. In Luxemburg bv. bedraagt dit getal slechts 445, in Noorwegen 421, in Zweden 416, in Zwitserland 355 en in de Ver. Staten van N. Amerika 354.

TIELT IS DE DUURSTE STAD

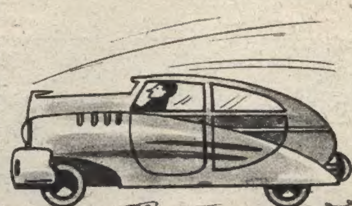
IN het Staatsblad van 17 Maart jl. werd het indexcijfer der kleinhandelsprijzen gepubliceerd voor Februari 1951. Hieruit blijkt dat het leven in West-Vlaanderen het duurst is, dan volgt Namen en het indexcijfer is het laagst in Luik. Per arrondissement beschouwd ligt het indexcijfer het hoogst in Tielt en het laagst in Eupen. Van al de hoofdsteden van ons land is Brugge de duurste, en de goedkoopste Gent.

ER ZIJN NOG MYSTERIES IN DE WERELD

HUMET, een Frans archeoloog, is sedert enkele maanden vertrokken om de oerwouden langs de Amazone te exploreren en de legendarische hoofdstad van het goudland Eldorado te zoeken. In zijn eerste rapport meldt hij, dat de expeditie met veel moeite aan de Watervallen van de Schrik is gekomen. Verder deelt hij de ontdekking mede van ateliers waar men 5 of 6.000 jaar vóór Christus gebruiksvoorwerpen in gepolijste steen vervaardigde.

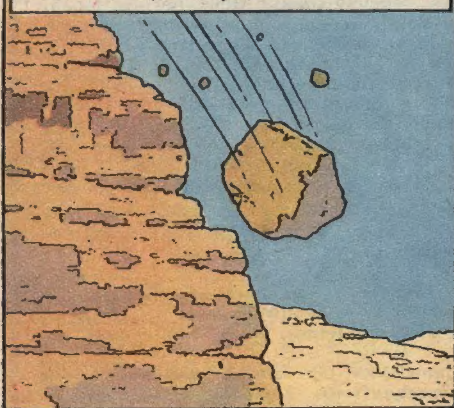
EEN NIEUW AUTO-TYPE IN FRANKRIJK ?

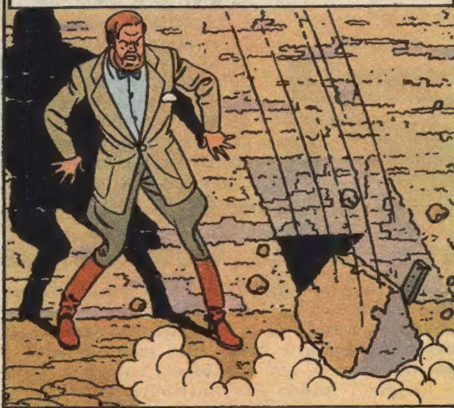
DE gebroeders Loubiere, twee Franse uitvinders, hebben in het Autosalon van Genève hun nieuwste type Symetric tentoongesteld. Het is een uiterst ruime auto, voorzien van z.g. club-fauteuils, die zonder van snelheid te verwisselen en zonder koppeling, een snelheid van 100 km. per uur kan halen. Het benzineverbruik is zo gering als van een 6 PK. wagentje. Dit komt omdat er inderdaad een 6 PK. benzine-motor in gebouwd werd. Deze motor zet niet de wielen in beweging, maar een electrische generator, die een stroom van 100 Volt 300 amp. levert en overbrengt op 4 electrische motoren die direct op de wielen gemonteerd zijn. Ook de carrosserie is revolutionair, daar er geen draaiende deuren zijn. Er zijn gebogen panelen die als portier dienst doen en in het dak of in de vloer verdwijnen, hetgeen geschiedt door middel van een electrisch mechanisme.

(1) Inlandse ploegbaas

(Wordt voortgezet.)